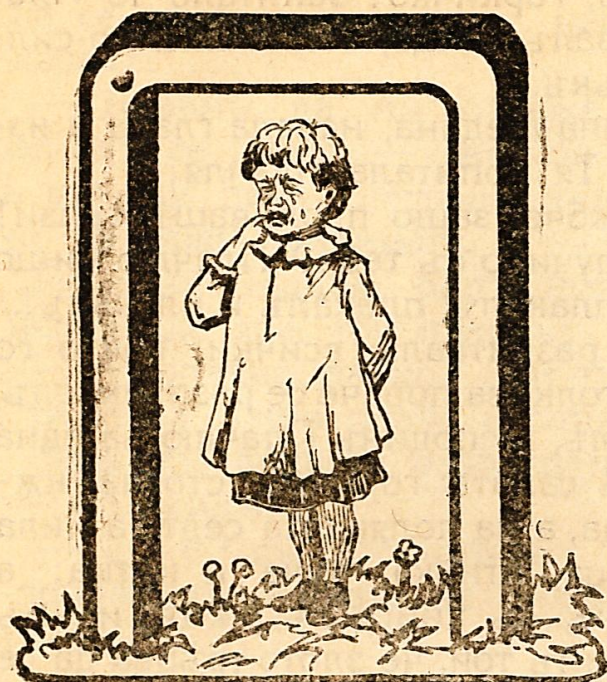

лачлю.

Едно врѣме живѣлъ Плачлю. Той плакалъ толкова хубаво, че отъ всѣко око му текли, както казватъ, три рѣки сълзи.

И не се знае, защо Плачлю плакалъ: той ималъ и глава, и ржцѣ, и крака, и на всѣка ржка — ни повече, ни по-малко, тъкмо по петъ прѣста... Но той все плакалъ и плакалъ безъ спирь...

Ето, отишълъ еднѣжъ Плачлю въ гората на разходка, вървѣлъ и все плакалъ, и плакалъ безъ спирь...

Срѣщналъ изъ пѣтя Плачлю стадо. Овенътъ попиталъ Плачля:

— Защо плачешъ, миличъкъ?

— Е-ехъ!... Ха-ха-ха!... заревалъ въ отговоръ Плачлю, махналъ ржка и тръгналъ нататъкъ, като плакалъ и все плакалъ.

А овенътъ мисли:

„Горкичкото! Трѣбва много да му е тежко; ще си изплаче сълзитѣ!“...

И отъ жалость овенътъ заплакалъ.

Азъ не съмъ нарисувалъ разплаканъ овенъ, защото не съмъ видѣлъ такъвъ и затова не мога да го нарисувамъ.

Срѣщналъ Плачлю зайче.